

Plç. Cinema Colon, nº4
Apt. Nº 85 CP.17800-Olot
E-mail: olot@cnt.es
<http://www.cnt.cat/olot>
Telf : 972 27 16 82

REFORMA LABORAL 2010: QUELCOM MÉS QUE UNA REFORMA

Entrant en matèria

Molts anys han passat ja des que la democràcia s'instal·lés en aquest país. Molts anys també des que els sindicats entressin a formar part com a peça fonamental del sistema de control dels treballadors, que s'havia començat a forjar durant els anys finals de la dictadura, que havia pres forma en els Pactes de la Moncloa i que a dia d'avui ha aconseguit que la classe treballadora no s'immulti quan escolta que tenim més de quatre milions d'aturats i que la millor forma de sortir d'això és rebaixar els impostos a les empreses, perdre drets laborals i esperar a que vinguin millors temps. La nostra desmobilització no és casual sinó que ha estat buscada durant llargs anys, fins que han aconseguit que ningú digui res davant els abusos que es cometien avui dia.

Fa poc menys d'un any, des de la Unió Europea, s'intentava legalitzar la jornada de treball de 65 hores setmanals. No ho van aconseguir, però aquesta suposada derrota formava part de la seva estratègia, ja que aquesta norma laboral que no va tirar endavant va servir com a cortina de fum per ficar per darrere una reforma a la qual aquest país s'haurà d'adaptar, que és la regulació de l'entrada de les ETT's en els sectors considerats més perillosos, com la construcció, així com en el sector públic i en la sanitat. Com veurem al llarg d'aquest dossier, les ETT's gaudeixen d'un gran prestigi entre la patronal i el govern, i són les cridades a "modernitzar" el sistema públic d'ocupació.

Lamentablement en aquesta situació hi ha alguna cosa que no encaixa, i és on han anat a parar els milions d'euros produïts durant el boom de la construcció. Com tots sabem, els diners que es creen als bancs a partir dels préstecs són en la seva majoria ficticis, per la qual cosa amb els impagats que es van produir per part de particulars, així com de promotores i constructores, els bancs van perdre liquiditat. El govern va sortir al rescat de les entitats financeres per garantir que les inversions seguissin estimulants l'economia, però en lloc d'això la destrucció d'ocupació és cada vegada major. Els suposats diners que els inversors tenen amagats no sortiran a la llum fins que la cosa no estàn més tranquil·les i s'hagi dut a terme una depuració al mercat laboral i els drets dels treballadors hagin estat de nou tirats a les escombraries, però aquests diners existeixen, encara que sigui en forma de capital humà. Aquesta anàlisi del començament de la crisi és molt simplista, però ens ajuda a descobrir el més important de la mateixa: els seus culpables. Patronal, govern i sindicats conspiren contínuament per explotar al màxim a les persones, treure'ls el major rendiment econòmic possible i evitar que les mobilitzacions que puguin fer una mica de mal al sistema econòmic i polític. A més han de fer-ho aparentant una normalitat i tranquil·litat impròpies de gent que està jugant amb la vida humana.

Les Taules de Diàleg Social han substituït a les assemblees de treballadors que en el seu moment van portar la veu cantant en els conflictes laborals. Les negociacions tripartides són cada dia més amistoses i les clàusules de Pau Social se signen

sense que als que es fan anomenar sindicalistes se'ls caigui la cara de vergonya. La futura reforma laboral es durà a terme de la mateixa manera, amb els mateixos actors, i acabarà amb una nova derrota per a la classe treballadora.

No obstant això, se'ns intenta fer creure que les propostes d'uns i uns altres van encaminades a un bé comú, com si els interessos d'empresaris i de treballadors fossin els mateixos. Així, se'ns proposa sense embuts reduir les jornades laborals amb rebaixa proporcional del salari, quan sabem de sobres que les hores treballades en aquest país excedeixen amb molt les establertes en la jornada completa de 40 hores setmanals que marca la normativa més bàsica en matèria laboral, l'estatut dels treballadors. Si realment es vol reduir la desocupació, cal evitar que els treballadors es vegin obligats a realitzar hores extra, que recordem que gran part de la vegades ni tan sols estan pagades. Les inspeccions de treball, que tant èxit diuen haver tingut aquest any, passen desapercebudes per als empresaris, ja que si bé és cert que s'han detectat unes 50 mil infraccions en 2009, a les quals es diu haver posat solució, el gruix de les persones contractades estan sofrint algun tipus d'abús o pressió per part de les empreses, la qual cosa no es reflecteix en aquestes inspeccions. A més, aquests "registres" tenen la intencionalitat gran part de les vegades de sancionar les infraccions comeses per els treballadors, que són la part més vulnerable del contracte. S'intenta culpabilitzar al treballador dels baixos rendiments de les empreses pel seu absentisme laboral i per les suposades baixes fraudulentament, quan el nombre de baixes i faltes al treball no és ni des de lluny comparable a la situació contrària per part dels patrons: obligació de treballar tots els dies i en situació de malaltia.

Les empreses espanyoles pretenen expandir-se per tots els continents per poder així ampliar les seves cotes de beneficis explotant als més pobres. En aquesta missió el govern d'Espanya estarà al costat dels empresaris, proporcionant-los suport econòmic, legal i polític. Segons sembla el que aquests explotadors estenguin les seves arpes per tot el planeta ens beneficia, ja que l'èxit de les empreses serà també el nostre èxit.

Febrer de 2010 és el mes assenyalat per donar el tret de sortida al diàleg social per esmenar la situació. Abans d'això, patronal i sindicats han d'haver-se posat d'acord en la taula de negociació col·lectiva, per desbloquejar així els convenis que mantenen paralitzats. La patronal està sent molt clara: els salaris no poden pujar per sobre de l'1%. Els sindicats, per descomptat, es baixaran els pantalons i signaran el que faci falta, pel bé del consens i la pau social. Després d'aquesta actuació, començaran les negociacions per signar la que serà una de les més fortes alhora que senzilles (per la falta de resposta social), reformes laborals dels últims trenta anys.

Les propostes arriben de les tres parts implicades en la negociació. Les mateixes pretenen realitzar no una simple reforma laboral, sinó canviar el model productiu d'aquest país, per la qual cosa el contingut de les propostes ha de ser analitzat en profunditat. En aquest dossier anem a esbudellar la negociació de la reforma laboral, intentant treure a la llum les propostes més importants d'aquesta reforma d'una manera el més senzilla possible, per la qual cosa anem a agrupar aquests futurs canvis en diversos grups. Tractarem de situar cada futura reforma en el seu context actual, perquè puguem adonar-nos del canvi real que pot produir-se.

Abans de començar amb l'anàlisi, recordem que això no és més que un document en el qual tractem d'avançar-nos a la signatura d'un acord entre patronal, sindicats i govern. Pot ser que ens equivoquem en algunes qüestions, però la reforma final no caminarà lluny de les nostres intuïcions.

Beneficis fiscals a les empreses

La situació en la qual ens trobem avui dia ve precedida d'una sèrie de reduccions en els impostos i tributs que havien d'abonar les empreses per contribuir al manteniment d'un sistema públic de garanties laborals i extra laborals. Les empreses cada vegada paguen menys per treure beneficis d'uns treballadors que cada vegada traiem menys rendiment econòmic dels nostres treballs. A més sempre han existit "trucs" per lliurar-se de pagar els impostos.

Les pretensions són clares i responen bàsicament a les peticions de la patronal. S'intentaran reduir els impostos i les cotitzacions que han d'abonar les empreses, per poder així augmentar beneficis. També es pretén bonificar encara més la contractació de col·lectius vulnerables a la falta d'ocupació.

Què diuen els empresaris?

La CEOE, en el seu document oficial de desembre de 2009, "Recuperar la competitivitat, el creixement i l'ocupació a Espanya", no es talla a l'hora de reivindicar una reforma fiscal que faria trontollar-se l'actual sistema de Seguretat Social i Jubilacions. En concret reclamen:

Reduir les cotitzacions socials: l'excusa és que existeix un super hàbit en les recaptacions públiques, per la qual cosa hi ha marge per a la reducció d'impostos a les empreses. La petició concreta és reduir en cinc punts les cotitzacions a la Seguretat Social de totes les empreses. Ens diuen que això servirà per protegir l'ocupació, quan en realitat només afectaria als beneficis empresarials, deixant sense finançament la Seguretat Social Pública, perquè els bancs puguin entrar a sac amb el sistema de pensions privat. L'actual sistema de pensions permet que qualsevol treballador té dret a l'atenció mèdica i la jubilació pel fet de treballar, això sí, cada vegada més anys. El canvi suposaria un gran pas cap a la desprotecció de les persones que no aconsegueixin trobar una ocupació, i tal com està la situació, és bastant probable que això succeeixi.

Reduir l'impost de societats fins a fer-lo desaparèixer: amb aquesta mesura pretenen deixar de pagar pels beneficis obtinguts, ja que entenen que els mateixos repercuteixen en tota la societat, com si d'una ONG es tractés.

Augment de les reduccions i bonificacions en les quotes de la seguretat social: actualment la contractació de persones que es troben incloses en els col·lectius que suposadament estan en situació de risc d'exclusió laboral està bonificat, és a dir, les empreses paguen menys per ells a la Seguretat Social. Així, "col·lectius" com els aturats de llarga durada, parats d'elevades edats, dones aturades, dones després de parir, costen menys a les empreses. Ara la CEOE sol·licita que a canvi de realitzar els Expedients de Regulació d'Ocupació de manera Temporal, se li concedeixi l'exempció en el pagament de les quotes de la seguretat social dels treballadors afectats per aquest ERE temporal. També demana al govern i als sindicats que se'ls permeti beneficiar-se de reduccions en les mateixes quotes en la contractació de treballadors a temps parcial.

Què diu el govern?

El govern ha respost a les peticions de la patronal ajudant-la a “sortir del pou”, mitjançant reduccions en les seves aportacions a la Sanitat Pública. En concret ha engegat en els primers mesos de 2009 vuit mesures noves per animar a la patronal a contractar treballadors. Algunes d'aquestes mesures són bonificar el 100% de les quotes per contractar aturats que cobrin prestació per desocupació, que tindran efecte durant tres anys (això si, si acomiaden al treballador retornarien els diners), descomptar un altre 30% de les quotes que paga l'empresari per un treballador que realitza labors a temps parcial, o ajudar a les empreses que realitzin expedients de regulació d'ocupació pagant ell mateix les quotes a la seguretat social que corresponguin a l'empresa. El govern arriba al diàleg social amb ostentant bondat cap a les empreses, i molt ens temem que anirà a més.

Que diuen els sindicats oficials?

Els sindicats han protestat molt tímidament en els mitjans de comunicació per algunes de les mesures preses pel govern, en lloc d'informar als treballadors sobre el que suposa aquesta picada d'ullet de l'executiu a la patronal. És clar que tot el que presenti el govern de Rodríguez Zapatero serà benvingut en la taula de negociació per Toxo i Méndez.

Models de contractació i temporalitat

En l'actualitat, i gràcies a les successives reformes laborals dutes a terme per el “tripartit” (govern, patronal, sindicats majoritaris), ens veiem sumits en la confusió de no saber quin de tots aquests tipus de contractes creats per afavorir l'ocupació ens correspon aquesta vegada. Els deu tipus de contracte que actualment existeixen (per obra o servei, en pràctiques, de formació...) reben algun tipus de bonificació o descompte per a les empreses, amb la finalitat que “s'animin” a la contractació. La realitat parla per si sola i ens mostra el panorama actual de destrucció d'ocupació, fomentat per els avantatges concedits a les empreses durant tots aquests anys de reformes laborals. La temporalitat associada als nous contractes s'intentarà complementar amb les bonificacions als contractes a temps parcial, els mateixos que actualment s'utilitzen per evadir impostos mitjançant la realització de més hores de les pactades en el conveni col·lectiu i el contracte a temps parcial.

Què diu la patronal?

La postura oficial respecte a les pretensions en la contractació és la següent: creació d'un contracte únic, aplicació del concepte “flexiseguretat” i reduir les restriccions de la contractació a temps parcial, Anem a pams:

El contracte únic serviria perquè qualsevol treballador tingui les mateixes condicions de partida en la relació laboral directa amb l'empresari, és a dir, que es trobin en una situació d'inferioritat. Es pretén igualar per la part més feble.

La flexiseguretat, combinació de paraules encunyades i empleades per patronal, sindicats i govern, fa esment a la possibilitat que un treballador salti de treball en treball, d'empresa en empresa, de contracte en contracte, tenint assegurada la seva ràpida recol·locació en cas de perdre l'ocupació. Ni antiguitat, ni vacances, ni cap altre tipus

d'avantatges dels contractes estables valen per a la patronal. La única intenció és disposar dels treballadors com a peces intercanviables de l'engranatge empresarial.

No hi ha restriccions a aquest tipus de contractació. Són les empreses les que abusen d'aquest tipus de contracte, fent treballar als empleats més hores de les acordades, moltes vegades sense pagar-les. Busquen noves bonificacions i beneficis fiscals. Les propostes patronals segueixen la senda marcada per anteriors reformes, per la qual cosa res de bo podem esperar d'aquest diàleg social.

Què diu el govern?

Se subscriuen a les peticions dels sindicats oficials: model de contractació alemany. L'ocupació a temps parcial és també l'estel de les propostes de l'executiu. Aquesta ocupació a temps parcial seria fomentat mitjançant el pagament de la resta del salari que li correspondria al treballador per part de l'administració; del contracte seria una estafa encara major, ja que no és possible sobreviure amb la meitat d'un salari com els actuals.

Què diuen els sindicats oficials?

El secretari general de CCOO ja ho va deixar caure en un programa de TVE: el model de contracte alemany seria la solució a tots els problemes dels treballadors espanyols. Quan va realitzar aquesta afirmació va riure's a la cara de tots els treballadors d'aquest país, ja que va vestir de lloances un model de contractació que ja existeix a Espanya, i les característiques especials de la qual difereixen molt del país d'origen, a causa que el model productiu alemany és molt diferent del que impera en territori espanyol. Aquesta solució temporal, com dèiem, s'assembla molt a les característiques dels expedients de regulació d'ocupació temporals. Si un treballador cau en la desgràcia de veure's dins d'un d'aquests expedients, veurà reduïda la seva jornada laboral, però haurà d'acudir cursos de formació impartits pels serveis d'ocupació pública per poder cobrar la resta del seu salari directament de les arques públiques. A més, durant aquest temps gastarà la desocupació que li correspongui a raó d'un dia de prestació per cada dia de treball. Atenció amb els ERE's temporals: millor reduir el nombre de dies treballats en un mes que les hores treballades en un dia, ja que si redueixes la jornada diària, tots els dies del mes se't descompta un dia de prestació, encara que treballis quatre hores.

Com podem observar totes les propostes van encaminades cap a un mateix objectiu: reduir els costos empresarials per la contractació de treballadors, i reducció de les persones a simples cargols i rosques de la maquinària econòmica del sistema.

Negociació col·lectiva i diàleg social

Abans d'iniciar els contactes del tripartit empreses, sindicats i govern, els dos primers han de posar-se d'acord en com finalitzen les negociacions de tots els convenis col·lectius que tenen oberts. Tot sembla indicar que l'escull de la pujada salarial es tancarà amb la comprensiva actuació dels sindicats oficials, donant com a bones pujades fins i tot inferiors al 1%, donades les males condicions en les quals es troba actualment la patronal. El que no expliquen és que els salaris poques vegades han pujat per sobre del cost de la vida, mentre els beneficis, des de sempre, han pujat com l'escuma. El diàleg social només acaba de començar.

Què diu la patronal?

Cants de sirena ens arriben des de la patronal. Les paraules no deixen veure les veritables intencions, ja que les seves propostes acabaran amb els pocs drets laborals que ens queden. El seu objectiu és “modernitzar el mercat de treball”, dotar a les empreses de mecanismes de flexibilitat i adaptació en situacions de crisi i modernitzar el marc de relacions laborals, és a dir: “desitgem que els treballadors estiguin a la nostra disposició solament quan ens facin falta, ja que vam crear riquesa, però per a nosaltres, no se us oblidí. A més, no volem donar explicacions a ningú quan acomiadem a un treballador, i no volem represàlies per això. Per això demanem l'acomiadament lliure i sense cost algun per a les empreses”. Evidentment serà complicat que s'arribi a tal punt, ja que les reformes graduals els estan funcionant, i una retallada d'aquest tipus pot ser que els surti malament.

Les mesures concretes que surten de la patronal serien:

Recerca de la flexiseguretat.

Modernització de la negociació col·lectiva, limitant la subrogació en els convenis col·lectius i simplificant el sistema de convenis col·lectius.

Establir clàusules per despenjar-se en tots els convenis, perquè les empreses en crisi es puguin permetre's no complir amb el conveni.

Part d'aquestes mesures, malgrat la polèmica que puguin suscitar, estan recollides en les propostes de govern i sindicats, per la qual cosa molt ens temem que algunes puguin dur-se a terme.

Què diu el govern?

L'executiu, com a part imprescindible en el diàleg social, es mostra molt satisfet del paper jugat pels sindicats oficials, que han aconseguit que aquesta situació no els esquitxi, i després d'una ridícula manifestació al desembre s'han assegut a negociar els convenis col·lectius i la reforma laboral. La flexiseguretat i el foment del diàleg social i el consens són dos dels cavalls de batalla del govern en aquest punt. Les negociacions col·lectives han de revisar-se, per poder flexibilitzar les condicions laborals.

Segons la OIT (Organització Internacional de Treballadors) el govern ha de crear un clima polític i cívic estable perquè els actors del pacte social puguin traïr als treballadors lliurement. Això s'aconsegueix silenciament l'oposició als sindicats oficials, amb sancions administratives o amb repressió física i judicial, com és el cas que pateix la CNT.

Què diuen els sindicats oficials?

Són dels que més obstinació li posen a la reforma del model de negociació col·lectiva. Entenen que s'han de simplificar els àmbits de negociació col·lectiva, reforçant els convenis col·lectius a nivell estatal. Recordem que un conveni col·lectiu d'àmbit local no pot tenir unes condicions inferiors a les de l'àmbit nacional i que en la negociació a nivell local intervenen en major mesura sindicats no oficials com el nostre.

També advoquen per una major presència en les empreses. Proposen que en les empreses de menys de deu treballadors tinguin representativitat els sindicats majoritaris, a pesar que cap d'ells estigui afiliat a cap sindicat. També reclamen la seva part del pastís, en forma de seient en el consell d'administració de les grans empreses. Aquest model de consell d'administració es dóna a Alemanya, i és el veritable model alemany que pretenen els sindicats.

Alguns aclariments sobre termes concrets:

Flexiseguretat: com dèiem en l'apartat de models de contractació, la flexiseguretat suposa adaptar les condicions del treball a cada situació empresarial. Aquesta flexiseguretat tira per terra la negociació col·lectiva. Ens diuen que amb la flexiseguretat millorem qualitat de l'ocupació i respectem la separació entre vida laboral i privada. En realitat aquesta paraula pot tombar l'actual sistema de contractació, no per millorar-lo, sinó per tot el contrari: posar-nos al servei de l'empresari.

Clàusula de despenjament: aquestes permeten a les empreses desentendre's del conveni col·lectiu corresponent, i fixar condicions menys beneficioses per als treballadors. Si això es generalitza i les empreses entenen que cada vegada que les coses no els vagin com a elles els interessa poden acollir-se a aquesta clàusula; el poder del patró sobre el treballador serà encara més gran.

Jubilacions

Actualment la mitjana de les jubilacions se situa entorn dels 62-63 anys. Les jubilacions anticipades suposen el 56% del total de jubilacions, i d'aquestes només el 60% són per decisió pròpia. La patronal menteix quan parla sobre la inviabilitat de les pensions si no es reforma l'edat de jubilació, ja que és ella la que provoca gran part d'aquestes jubilacions. De nou aquestes propostes vénen de la mà dels interessos de les entitats financeres, els bancs, que oferiran sistemes de pensions privats per pal·liar la situació.

Què diu la patronal?

Porten molt temps advertint-nos: l'edat de jubilació ha de retardar-se, almenys fins als 70 anys. A més volen que s'incentivi des del govern aquest comportament del treballador, tant a aquest com a la pròpia empresa. La realitat és molt diferent, ja que la patronal és la responsable de la destrucció de llocs de treball, i aquesta "crisi" l'ha beneficiat per lliurar-se de treballadors cars mitjançant expedients de regulació d'ocupació subvencionats per l'administració.

Què diu el govern?

És el responsable, juntament amb el govern Aznar, de les reformes en les pensions, com el 2001 quan es van prendre mesures per augmentar l'edat de jubilació, pujant la quantia a percebre per part del treballador jubilat en un 2% per cada any que estigués en el tall més enllà dels 65 anys, i el 2006, quan van augmentar el període de cotització per calcular les quantitats a rebre als 15 anys anteriors a la jubilació. El mateix Reial decret regulava les condicions d'accés a la jubilació anticipada, augmentant en un any (als 61 anys) l'edat per poder acollir-se a la jubilació anticipada, la qual era greument penalitzada.

El que es pretén a dia d'avui des de l'executiu és eliminar aquesta jubilació anticipada. Les pre jubilacions massives són una càrrega massa gran per a les arques de l'Estat perquè estan subvencionades per l'administració, i les empreses no paguen amb prou feines res per aquestes pre jubilacions. Es pretén augmentar el període de cotització amb el qual calculen la quantitat que et correspon com a pensió, amb la qual cosa en aplicar anys anteriors en els quals en principi hauries cobrat menys (com més temps passes en una empresa més diners cobres) la pensió es reduiria. Malgrat que des de l'executiu es manté que hi ha treballs en els quals és perfectament viable la jubilació més tardana, nosaltres entenem que endarrerir aquesta edat és regalar a l'Estat una part cada vegada major de la nostra vida, cosa que intentem per tots els mitjans evitar i revertir des de la CNT. A més es preveu una reforma en les pensions de viduïtat que s'encamini cap a l'eliminació d'aquesta prestació social.

Què diuen els sindicats oficials?

De moment es mantenen a l'expectativa. Com vénen demostrant any rere any, tornaran a traïr als treballadors com ja ho van fer el 2001 i el 2006, any en el qual l'acord tripartit "consolidava la sortida de consens".

Reforma prestacions socials. Incapacitat Temporal.

Les prestacions socials més habituals, que són el pagament per desocupació i per baixes o incapacitats temporals, estan sofrint retallades amb el pas dels anys. En aquest capítol ens anem a centrar en les Incapacitats Temporals, ja que en el tractament dels col·lectius d'especial vulnerabilitat podrem parlar del tema de l'atur.

Actualment són els convenis col·lectius els que marquen les prestacions a desemborsar per els empresaris (previs pagament de la mútua o seguretat social), i en cada sector o empresa la situació és diferent.

Què diu la patronal?

La patronal sosté que el frau en les incapacitats temporals és molt alt, i pretén sancionar-ho durament per reduir costos a les empreses. A més entre les seves pretensions es troba l'eliminació de l'obligació de pagar la baixa des del quart al quinzè dia.

D'altra banda sol·liciten que les Mútues tinguin la mateixa capacitat de donar altes metges que l'Institut Nacional de la Seguretat Social, la qual cosa és compatible amb l'actuació de les administracions, tant nacionals com de les comunitats autònomes, que premien la conducta dels metges que menys baixes laborals concedeixen.

Actualment el nombre de baixes laborals s'ha reduït a causa del temor dels treballadors a ser acomiadats, ja que tal com estan les coses, la por s'ha apoderat de la gent, la qual cosa crea un clima perfecte per a l'abús dels empresaris.

Què diu el govern?

Les administracions són responsables en gran mesura de la psicosi que viuen els treballadors que, malalts i convalescents, no s'acullen a la incapacitat temporal i es donen

d'alta voluntària per por de l'acomiadament. Per afavorir aquest clima, s'ha ideat un pla mitjançant el qual els metges que menys baixes laborals concedeixin rebran premis econòmics, que poden arribar a sobrepassar els 1700 euros en la comunitat de Madrid. Fins ara s'han acollit a aquesta mesura les comunitats d'Extremadura, Andalusia, La Rioja, Galícia, Astúries, Balears, Canàries, València, Madrid i Catalunya.

Els professionals ja han contestat amb indignació a aquesta actitud del govern, que tracta d'equiparar les incapacitats temporals a una altra estadística qualsevol, com si de vulgars mobles es tractés. "Al metge ningú li ha d'explicar la gestió d'una baixa des d'un punt de vista administratiu. No entra en el nostre treball. Un senyor està malalt o no ho està", afirma el secretari general de la Confederació Estatal de Sindicats Mèdics (CESM), Patricio Martínez.

Què diuen els sindicats oficials?

Els sindicats mèdics, minoritaris però importants en la sanitat, ja han expressat les seves queixes per la situació creada. Sembla ser que la confiança per part de l'administració en els professionals de la sanitat és escassa. Quant als sindicats oficials, sembla ser que la mesura els va bé, i pensen també que els treballadors estafen per norma a la seguretat social cada vegada que acudeixen al metge per donar-se de baixa.

Salari mínim i evolució dels salaris

Molts són els anys que han passat des de les promeses d'un salari mínim que realment pogués servir de referència per tenir una renda mínima amb la qual poder fer front als innombrables pagaments de la vida quotidiana, com la lletra del pis, l'alimentació, la llum, el gas... L'evolució d'aquest ha estat sempre molt lenta, i amb el temps, almenys segons les intencions de patronal, sindicats i governs, es reduirà per adaptar-se a les necessitats dels empresaris.

Quan es parla des de l'administració d'elevat el salari mínim per garantir el poder adquisitiu de les persones que el cobren, se'n riuen de nosaltres a la cara, ja que amb aquesta renda no arriben els diners per res.

Cert és que aquest "dret" dels treballadors ha anat evolucionant cap a millor, però amb les pretensions de la taula de diàleg social, molt ens temem que el salari mínim deixi d'existir.

Com les dades parlen per si mateixes, ens remetem a l'annex sobre l'evolució del salari mínim interprofessional extret de la pàgina web de CCOO, i a la comparació amb l'evolució dels beneficis empresarials.

D'altra banda, la patronal s'està queixant que les pretensions dels sindicats en les negociacions dels convenis col·lectius, són inassumibles per les empreses, quan en realitat les pujades dels salaris han rondat sempre la pujada dels preus (recordem que en aquesta pujada no es tenen en compte dades com impostos o cost dels habitatges), i mai han pujat tant com ho han fet els beneficis patronals.

Col·lectius amb característiques especials

No hem de caure en la temptació de pensar que els treballadors estem dividits per raó de sexe, edat o nacionalitat, o per estar "aturats" o en actiu, ja que això és precisament el que s'espera des de la patronal. Es busca la divisió dels oprimits per poder fer d'ells el que vulguin. Es busca enfrontar a persones que tenen en comú, com a mínim, l'estar sotmesos a les decisions dels seus patrons per poder menjar l'endemà.

Malgrat això, entenem que hi ha certs grups dins de la classe treballadora mundial, i en concret dels espanyols, que per les seves característiques específiques se'ls sotmet a unes condicions d'explotació especials. Aquests grups als quals ens estem referint serien els joves, les dones, els aturats i els immigrants. Tots formem part del mateix grup, la humanitat; per tant, hem de combatre junts contra qui s'oposa al fet que els humans puguem relacionar-nos en condicions de llibertat i sense jerarquies, sense que ningú decideixi per ningú, tal com tractem de fer-ho a la CNT-AIT.

No obstant això expliquem alguns dels plans de patronal, sindicats i govern, perquè puguem veure com tot i que en aparença s'intenta beneficiar a aquests grups, la realitat és que els únics que obtenen beneficis són els patrons.

Joves: el Pla d'Ocupació Juvenil que planteja el Govern suposaria una volta de rosca més en la sagnia dels drets dels joves.

- Les reformes educatives, des de l'ESO fins a la Universitat passant per la FP, segueixen avançant a crear una mà d'obra a la carta per a les empreses, a imatge i semblança del mercat laboral de la flexiseguretat.
- Amb l'excusa de la formació, s'aniran generalitzant les pràctiques no remunerades.
- Els contractes de formació, allunyant cada vegada més la possibilitat d'estabilitat laboral. S'esborraran cada vegada més la diferenciació entre formació ocupacional i la formació contínua i el Catàleg Nacional de Qualificacions Professionals estarà subjecte a constants revisions per adaptar-se a les demandes del sector privat; el resultat, més inestabilitat laboral.
- El retard en l'edat de jubilació en una situació de tant atur i la baixada del Salari mínim Interprofessional que s'estan plantejant, afectaran d'una manera especialment crua a la joventut.

Aturats: la situació de les persones que estem en situació de desocupació es veu perjudicada per diverses qüestions:

- La formació contínua a la qual s'al·ludeix des de la patronal no serveix per a una altra cosa que augmentar els beneficis tant dels sindicats oficials, que reben grans subvencions per organitzar cursos de formació, com per les empreses privades que es dediquen a impartir cursos per a aturats, finançats per l'administració.
- La contractació d'aturats beneficiarà a les empreses, ja que sortirà molt més barat per les bonificacions del 100% sobre les cotitzacions a la seguretat social, és a dir, no hauran de pagar la part dedicada a assegurar la prestació social que cobriria els serveis mèdics als treballadors.

- La conseqüència més nefasta dels cursos i de la formació obligatòria que es dóna a través dels serveis d'ocupació és la desmobilització. Els aturats estan entretinguts a realitzar aquests cursos, amb la promesa que en finalitzar-los trobaran un nou treball. Es preveu que aquest sigui el futur laboral, la flexiseguretat de nou: flexibilitat del treballador a canvi de seguretat a tenir algun tipus de treball, per molt inestable i precari que sigui.

Dones: la mateixa problemàtica referent als descomptes a les empreses la sofreixen també les companyes. A més de sortir molt barates als empresaris, aquests volen controlar les seves vides, de manera que es flexibilitzin els seus contractes per poder acomiadar-les quan es queden embarassades. La natalitat de les espanyoles serà important en un futur immediat, ja que les que durant anys han portat més nens al món en aquest país, les companyes d'altres països, seran expulsades aviat. Una possible reforma del salari mínim perjudicaria també de manera especial a les dones, ja que moltes vegades són les que menys cobren.

Immigrants: aquest grup de persones sofriran especialment, no la reforma laboral, sinó tota la legislació que tractarà de revertir la mala situació econòmica que sofrim en aquest país. Seran els que paguin els plats trencats amb la reforma de la llei d'estrangeria, la qual imposarà restriccions i mesures repressives de tot tipus: prohibició del reagrupament familiar, estades més llargues en els centres d'internament, sancions si no es demostren les agressions sexuals denunciades...

**Dossier elaborat per la CNT de Cordoba
Traduït al català per la CNT d'Olot
Olot, 5 de febrer del 2010**